

Székely-Benczédi Endre

Hattyú őszi dala

Síppal-dobbal, nádi-hegedűvel
eljegyeztem magam ezzel a tóval.
Jaj jaj jaj. Háromszor is jaj.
Elosont a tavasz. Nyakamon a baj.

Nyár csábított, nem csábultam,
tó-vőlegény foglya voltam.
Jaj jaj jaj. Háromszor is jaj.
Itt hagyott a nyár. Nyakamon a baj.

Alattomos ős udvarol:
titkos kincse van valahol.
Jaj jaj jaj. Háromszor is jaj.
Hajnalonta tél kopogtat.
Nyakamon a baj.

Ez az áldott szoba

Ezt a szobát sötéttel áldotta az Isten.
A szegleteket csennel. Mi csak
befészeltük magunkat éjszakára.
Én téged ölellek. Minket a sötét,
a csend s a falak.

Azt hiszem örökkön itt talállak,
bár nem kacérkodom az örökléttel,
de veled még igen. Nélküled nem
nőhet nappallá a reggel. Hiába
húznám szét a függönyöket.

Nem születnek bennem

otromba mondatok, kihaltak
a sértőnek számító szavak,
mert hiányod fájni kezdett,
és mindennél makacsabb.

Tested melegét érzem
ujjaimban, de kihűlt a szoba.
Szememet sérti a fény,
egyetlen árnyék sem tiéd.

Napközben nem vagy közel,
de kellenél.

Éjszakáim szelídebben bánnak
emlékkel és vággyal, mint
az érinthető tárgyak, ha ébrednek,
s a hajnal messze még...

Kerestelek sátrad alatt

Egy hajdani május
adott rád Aranyruhát.
Magadon hagytad,
akárhogy tombolt a Nyár.

Simogató ujjak kerestek
sátrad alatt...

Aztán az Ősz szabott
egy másikat, díszesebbet,
és éretté tett a dísz alatt.

Az ős közénk költözött

Mint egy nagyranőtt küszöb,
az ős közénk költözött.
Átlépni nem, csak túlélni lehet.
Fölötte fog kezet téllal a nyár,
mint váratlan vendég,
s ki tudja, mikor áll tovább?